

En Aften en Ugestid efter Begravelsen opholdt Skolelærer Mikkelsen og Engmester Nielsen, der tillige var Stedets Sognefoged, sig inde i den Af-dødes ellers vel tillukkede Hus for efter hans bortrejste Brødres Anmodning at udfærdige en Fortegnelse over det efterladte Indbo. Hvad der havde været af Værdipapirer, Breve og lignende Ting, havde Brødrene taget med sig; men i et Bord, der tilfældig havde staaet med Skuffen vendt ind mod Væggen, fandt man nu et tykt Hefte, næsten en lille Protokol, fuld af Optegnelser, skrevne med Assistentens halvt ulæselige Haand.

Skolelærer Mikkelsen kunde ikke dy sig for straks at kigge i den. Mens Sognefogden gik rundt i de andre Værelser med Lampen og skrev op paa sin Liste, sad han inde i Soveværelset ved et Lys, der var stukket i en Flaskehals, og gennembladede Bogen.

Det var en Slags Dagbog, som Assistenten havde ført i alle de Aar, han havde boet der paa Egnen, og hvori han havde nedskrevet sine Tanker og i det hele ligesom ført Samtaler med sig selv om alt, hvad der var hændt ham. Paa et af Bogens første Blade stavede Skolelæreren sig besværligt gennem følgende:

»Saalænge vi er unge, stiller vi saa ubeskedne Fordringer til Tilværelsens styrende Magter. Vi vil, at de skal aabenbare sig for os. Det Hemmelighedsfuldhedens Slør, hvorunder de virker,